

Karácsonyi ünnepkör
2022-2023

Karácsony előtt bűnbánati alkalomra

Molnár Szabolcs (Debrecen-Nagytemplom)

Imádság: Megváltó Krisztusunk! Hisszük és valljuk, Urunk, hogy bennünket, akik számtalan élethelyzetből megérkezünk hozzád, ide, a Te templomodba, megajándékozol megérkezésed örömével. Kérünk Téged, hogy adj nekünk békességet, hogy lecsöndesedjenek bennünk az indulatok hullámai, elhalkuljon a világ zaja, és egyedül rád figyelhessünk; rád aki megérkezik, aki megszólít minket, aki hív bennünket, aki megváltotta az életünket. Engedd, hogy igéd átformáljon, megerősítsen, megvigasztaljon minket! Engedd, hadd gyönyörködhessünk szavadban! Hadd kövessünk Téged!

Úr Jézus, mely igen drága a Te igédnek világa! Kérünk Téged, adj világosságot igédde! Adj, kérünk, világosságot, világos látást, hogy amikor szólsz hozzánk, ne tévesszük el a Te szavadat, hanem mindenben kövessünk Téged.

Szentlélek Isten, jöjj szívünkbe, igen óhajtunk! **Ámen!**

Textus: „Haggeus, az Úr követe pedig ezt mondta a népnek az Úr megbízásából: Én veletek vagyok! - így szól az Úr.” (Hag 1,13)

Kedves Testvéreim!

Haggeus próféta könyve nem a leggyakrabban prédikált ószövetségi könyv, bevallom őszintén, hogy keresztyén életemben nem is emlékszem olyan ígéhirdetésre, amelynek az alapigéje ebből a bibliai könyvből származott volna. Ezért bevallom, kicsit félttem...

De eszembe jutott a jól ismert ige az 1Kor 6-ból hangzott, ahol így szól Isten igéje: „Vagy nem tudjátok, hogy testetek a bennetek levő Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok, és ezért nem a magatokéi vagytok?”

Tehát amint elolvastam Haggeus próféta könyvének az első fejezetét, eszembe jutott ez az igeszakasz. Haggeus könyve első fejezetének az a címfelirata, hogy „Buzdítás a templom újjáépítésére”. Pál pedig azt írja a korinthusiaknak, hogy a testük tulajdonképpen templom, mégpedig a Szentlélek temploma. Ezt a templomot is fel kell építeni. Az alapot Isten megvetette, hiszen életet adott mindannyiunknak, elindított bennünket egy olyan úton, amelyen számos útkereszteződés, rengeteg kanyar, sok-sok bukkanó és beláthatatlan útkanyarulat van, tehát számtalan döntést kell meghoznunk ahhoz, hogy azon az úton maradjunk, amelyen elindultunk, és ne sodródjunk ki a kanyarokban. És lássuk be,

száguldó autóval nehezebb a kanyarokat bevenni, mint az optimális sebességgel haladó kocsival. Ezt így advent táján nem árt megfontolnunk.

Az a kérdés motoszkál bennem, és ezt a kérdést szeretném megosztani Veletek is, szeretném feltenni Nektek és magamnak is, hogy: hogy állunk mi a magunk templomával? Mert sok magyar templom látványos megújuláson ment át néhány éve, gyönyörűen megszépült kívül és belül, amint sokfelé látható az országban; de hogy állunk mi, a magunk templomával?

Ha már templomról van szó, és közeledünk karácsony felé, akkor említsük meg a világtörténelem egyik legcsodálatosabb templomát. Lehet, hogy most sokan elkezdtek az emlékeitekben kutatni mondjuk „A világ 100 legszebb temploma” címszó alatt található épületek között, de az a templom, amelyről én beszélek, nem található meg ott. Ez az épület már nem is áll. Ez az épület ugyanis, ez a hajlék az a hely, ahol Jézus megszületett. Nagyon ellentmondásos ez a hely, mert a mi templomról alkotott elképzeléseink hatalmas épületekről, nagy csarnokokról, építészeti remekművekről szólnak, és amikor mi is ott vagyunk a mi gyönyörű templomunkban, akkor ezek az elképzelések meg is erősödnek bennünk.

De Jézus születésének a helye nem volt ilyen építészeti remekmű. Minden bizonnyal nem volt turista látványosság sem, és nem készültek olyan képeslapok, amelyeken az a hely szerepelt volna. Csupán egy picike, egyszerű, állatok tartására alkalmas, és komfortfokozatában is ehhez mért helyiség volt, amelyben mégis megtörtént az első keresztyén istentisztelet. Hiszen ott gyűltek össze a pásztorok és a napkeleti bölcsek, hogy imádják az Isten Fiát. Ettől válik templommá egy épület. Ott van, jelen van benne az élő Isten, és zajlik az ő imádása, dicsőítése, magasztalása, és nem mellékesen, még ajándékot is vittek Jézusnak.

Tehát hogy állunk mi a magunk templomával? Karácsonyra készülve nagyon fontos felismeréssé kell válnia az életünkben annak a ténynek, hogy Jézus nem csak a világnak született meg, hanem Neked is, személyesen Neked is. És amennyire templom volt az evangélium leírásában szereplő betlehemi istálló, annyira templommá kell válnod Neked magadnak is, hogy méltó módon fogadhassad a Messiás megszületésének jóhírét.

És amennyire lehetetlennek tűnt, és talán ma is annak tűnik, hogy az a kis végtelenül egyszerű, méltatlan istálló templommá lett az első karácsony alkalmával, talán Te is úgy vagy vele: „lehetetlen, hogy én templommá legyek. Hiszen ki vagyok én? Uram, nem vagyok méltó, hogy az én hajlékomba jöjj.” De amennyire valóságosan templommá formálta Isten Betlehem istállóját, úgy képes Téged is Krisztus fogadására készké formálni.

Haggeus próféta könyvében elhangzik egy nagyon fontos ígéret: *„Haggeus, az Úr követje pedig ezt mondta a népnek az Úr megbízásából: Én veletek vagyok! – így szól az Úr”*. Készülni, építkezni, újjáteremteni akkor a legnehezebb, ha egyedül vagyunk. Ránk bízta az Úr azt, hogy építsük fel a templomot, és az építés során egészen biztosan számos nehézséggel találjuk szembe magunkat. Nincsen zökkenőmentesen épülő templom. Nincs akadályok nélküli munka ott, ahol az emberek igazán dolgoznak. Éppen ezért hangzik el az Úrtól az az ígéret, hogy *„Én veletek vagyok!”*

Amikor Máté evangéliumának leírása szerint Józsefnek, Jézus apjának álmában megjelent az angyal és tudtára adta neki, hogy ki is az, akit felesége a szíve alatt hord, akkor az evangélista azzal erősíti meg az angyal szavait, hogy ezt írja: *„Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: „Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek” – ami azt jelenti: Velünk az Isten.”*

Tehát karácsony annak az ünnepe, hogy velünk van az az Isten, aki azt ígérte, hogy veletek vagyok. Karácsony annak az ünnepe, hogy Isten szava igaz és örök érvényű. És karácsony annak a bizonyágtétele, hogy Isten nem csak velünk akar lenni, hanem terve is van az életünkkel.

Karácsony megmutatja nekünk, hogy az igazán értékes templomok mi magunk vagyunk, és nem a díszítéseken lévő aranyozás, nem az orgona sípjaiának a száma, nem a toronyban lakó harangok súlya, és még csak nem is a gyönyörű éjjeli megvilágítás tesz méltóvá egy épületet arra, hogy Isten templomának nevezzék. Mi magunk, az Istent imádó gyülekezet, a Krisztus teste, és mindenekelőtt ennek a testnek a feje, Jézus Krisztus teszi méltóvá ezt a templomot és tesz méltóvá minden más templom épületet, hogy az valóban templom lehessen. Ő teszi méltóvá a szívünket is, hogy templommá legyen a Krisztus-várás során.

Most, kedves Testvéreim, a templom építésének idejét éljük. A mi templomunk, a mi személyes életünk belső templomának a felépítésének idejét. Az a néhány hetes adventi időszak, amelynek most is napjait éljük, és amely hamarosan véget ér, arra ad mindannyiunk számára lehetőséget, vagy úgy is mondhatnám, arra ad esélyt, hogy minden erőnkkel és figyelmünkkel a templom építésére összpontosítsunk.

Mert a keresztyén emberek élete is ebben a rohanó világban igen sokszor változik: templomépítőtől visszatérünk a civil életünkbe, ott végezzük a dolgunkat, aztán újra lelki életünk templomát építjük, de ebben az oda-vissza lépkedésben nem igazán jutunk ötről a hatra. Advent arra kínál lehetőséget, hogy sokkal

figyelmesebben, odaadóbban építsük a templomunkat, hogy mire megérkezünk karácsonyba, addigra egy gyönyörű, elkészült templomban tudjuk fogadni a Megváltó érkezését.

Jézus valóban meg akar érkezni az életünkbe, de a kérdés az, hogy mi akarjuk-e követni a pásztorok és a nepkeleti bölcsek példáját, akik leborulva imádták őt. Én ma arra hívlak benneteket, hogy végezzük el saját templomainkon az utolsó simításokat, készítsük fel magunkat és egymást arra, hogy lehet, hogy szabad, sőt, kell karácsonyt Jézusra összpontosítva ünnepelni, kizárva minden fölösleges sallangot. Ez nem könnyű, bizony nehéz feladat, de adott számunkra az ígéret: *„Én veletek vagyok” – így szól az Úr!* **Ámen!**

Utóima: *Urunk, Istenünk, karácsonyra készítő üzeneted, tudjuk, nekünk is szól, hogy mostani karácsonyi készülődésünk és életünk nagy adventjének minden igaz törekvése eredményes legyen: kinyissuk szívünket előtted, és egyre nagyobb részt kapjunk életedből.*

Sötétségben vergődő életünket eléd visszük és várjuk azt, hogy ránk tekints. Te vagy a mi teremtőnk és oltalmazónk is születésünktől fogva. Irányítsd a mi lépéseinket, hogy a te akaratodat valósítsuk meg minden napon. Igéd világosságát gyűjtsd fel bennünk, hogy abból meríthessünk erőt. Az advent idejében előre tekintünk. Örömmel készülődünk ünnepelni a Te egyszülött Fiad földre jöttét.

Bocsásd meg bűneinket, minden gyarlóságunkat, tévedésünket, erőszakosságunkat és igazságtalanságunkat. Nem vagyunk méltók a járszolhoz járulni, Te tégy késszé és méltóvá bennünket a megszületett Megváltóval való találkozásra.

*Várjuk Urunkat, hogy velünk legyen életünk minden napján. Áldásoddal végy körül, Atyánk az ünnep forgatagában, teremts világosságot bennünk és családjainkban életünk minden egyes napján. Segíts meglátnunk ezt a világosságot, amit Jézus Krisztus által teremtetél, hogy a halál árnyékának völgyében járva is boldog reménységünk legyen az élet ajándékozójában. Hallgass meg ezen a mai napon is, Jézus Krisztus nevében kérünk. **Ámen.***

SZENTESTE

Molnár Szabolcs (Debrecen-Nagytemplom)

Lekció: Mt 2,1–12

Előima: Örökkévaló Isten, Mennyei Atyánk! Jézusban hozzád emeljük szívünket és lelkünket, és vágyakozva várjuk, hogy jöjj közénk, szenteld meg mai ünneplésünket, amelyen emlékezünk arra a napra, amelyen a testben megjelent közbenjáró utat nyitott hozzád számunkra, akik a sötétségben tévelyegve kerestünk, de önerőnkől nem találtunk. Megnyílt hát, Istenünk, hozzád az út, amelyet évezredek sötétsége takart, és immár mi, gyermekeid is közeledhetünk hozzád.

Atyánk! Te világosságot gyújtottál lelkünkben, ne hagyd többé minket sötétben tévelyegni! Kérünk, a Te igéd legyen életünkben a világító lámpás, a vezérlő fény, az útmutató. Szeretnénk szívünket és lelkünket odaadni neked, de kérjük, Urunk, add nekünk a te Lelkedet, hogy megszentelje templomunkat és szívünket ezen az órán. Jézusért kérünk, hallgass meg minket! **Ámen.**

Textus: Tit 2,11–13

Szeretett Testvéreim!

A szentestének minden évben van valami feszült, felfokozott, ünnepi hangulata. Minden embernek különös, különleges érzések járnak át a lelkét. Ilyen rendhagyó, azaz a hétköznapiaktól eltérő módon érkezik meg évről-évre a karácsony. Erre mondjuk, hogy ez az ünnep. Erre mondjuk, hogy ettől ünnep az ünnep.

Mi, akik ennek a csodás templomnak, Isten házának (gyülekezeti terem) falai között meghitt, bensőséges szentesti istentiszteletre gyűltünk egybe, azért lehetünk együtt, azért oszthatjuk meg életünknek ezt a minősített idejét a körülöttünk ülő testvérekkel, valamint azért várhatjuk és remélhetjük az Isten jelenlétét a Szentlélek által, mert „megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek”.

Igen! „Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek”, és ha ezt nem is mindig értjük, és sokszor tanácstalanul állunk a tény előtt, hogy a mennyben lakozó Isten földig hajolt a kárhozott világért, hogy emberi testben született a teremtet világra, hogy abban a betlehemi gyermekben az Istennek e világ felett kimondott igenje nyilvánul meg, azért azt tudnunk kell, hogy nincs szó, amely

leírhatná annak a csodának a nagyságát, amelyet Jézus Krisztusban tett nyilvánvalóvá az Isten.

Mert az, hogy csoda történt ott Betlehemben, abban az istállóban, amelyben Mária és József szállást kapott, az nyilvánvaló. Isten ennek a csodának a megtörténtében tette nyilvánvalóvá és egyértelművé, hogy Ő megajándékozza az embervilágot, mégpedig saját magával ajándékozza meg.

Ennek az ajándéknak a nagyszerűsége, roppant értéke éppen csoda voltában mutatkozik meg. Abban, hogy az Isten emberi testben való belépése a tér és idő által meghatározott világba, valóban csodálatos, sőt, csoda volt. Az ünnep éppen attól vált ünneppé, hogy egyszerű körülmények között élő egyszerű emberek életében maga az Isten cselekszik.

Igen! Isten cselekvő jelenléte az, ami templommá teszi a betlehemi istállót. Isten cselekvő jelenléte az, különlegessé teszi azt a fiatal lányt: Máriát. Isten cselekvő jelenléte az, ami hitvalló, bizonyágtevő létté formálja a hallgatag József életét is annak ellenére, hogy egy árva szót sem szól egyik evangéliumban sem.

Annak a hosszú-hosszú folyamatnak a során, amelyen az emberiség egyre jobban megismerte az őt körülvevő világot, valamint a természettudományok kibontakoztak és kinyíltak, mint a bimbóból fakadó virág, az a szó, hogy csoda, mindinkább idegenné vált az emberi gondolkodás számára. Manapság már, akik e természettudományos világban nőttek fel, többnyire azt vallják, hogy aki magát komoly, felvilágosult, a világ dolgait ismerő embernek tartja, az nem hisz a csodában.

Nem hihetünk a csodákban, mondják sokan, hiszen a tudományok segítségével képesek vagyunk feltérképezni és megismerni a természet működését, és minden azt bizonyítja, hogy csodák pedig nem léteznek. De mit, milyen jelenségeket vizsgálnak a tudományok segítségével? Olyanokat, amelyek megfigyelhetőek a természetben, amely körülvesz bennünket.

A csodának a természete pedig éppen abban áll, hogy eredő pontja kívül esik a természeten, fölötte áll annak. A csoda maga isteni természetű, hiszen az Istentől származik, Ő a csoda megcselekvője. A tudományokkal pontosan és hitelesen tudjuk leírni a természeti jelenségek, események egész sorát, de nem alkalmasak arra, hogy Isten kifürkészhetetlen valóságát például matematikai egyenletek formájában leírjuk.

A Jézus személyében az emberiségnek és az egész teremtettségnek adatott ajándék pontosan azért igazi és minden másnál nagyobb csoda, mert Őt az Isten adta, aki a mennyekben lakozik, nem pedig itt a természet törvényszerűségei által meghatározott világban. Jézus az, aki fényes hajnalcillagként, tiszta forrásként, szomjúságot csillapító víz lehetőségeként mutatkozik be.

Micsoda öröme lehetne az életünknek, ha a betlehemi kis Jézusban, a fényes hajnalcillagban, a tiszta vízű forrásban azt az ősi ajándékot tudnánk megtalálni, aki nélkül ember nem élhet ezen a földön! Ha Benne az életünket, álmainkat és reményeinket tisztára mosó Jézust látnánk, aki nem kevesebbet, mint életet szeretne adni nekünk, gyermekeinknek, családjainknak, a még mindig piszkos vizet kortyolgató világnak.

Az Atya tehát megajándékozott bennünket az Ő egyszerűlt Fiával, és ez az ajándék bizony a tökéletes és felülmúlhatatlan szeretet bizonyítéka. Hiszen amikor szenteste, illetve az ezt követő napok során megajándékozzuk szeretteinket, barátainkat, kedves ismerőseinket, akkor bennünket is a szeretet vezérel az ajándékozás során. Azért készültünk, azért tüsténkedtünk az elmúlt napok alatt, azért fordítottunk oly sok időt a karácsonyi készülődésre, hogy örömet okozunk szeretteinknek, barátainknak szeretetből elkészített ajándékainkkal. Urunk is elkészítette Jézus Krisztus útját, és úgy ajándékozott meg bennünket azon a betlehemi éjszakán, hogy abban az ajándékban koncentrálódott minden szeretet.

Sajnos mi is megtapasztaljuk olykor-olykor, hogy valaki nem becsüli meg az ajándékot, amelyet tőlünk kapott. A féltőn szerető Isten drága ajándékát, a Jézus Krisztusban adott szabadítást is sokan elutasítják, mert azt mondják, hogy csodák nem léteznek. Mi azonban azt olvassuk, hogy *„megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek”*, és azt tapasztaljuk, hogy ez a kegyelem úgy gyújt világosságot abban a sötétségben, amelyben önélküle csupán tapogatóztunk és tévelyegtünk, amiképpen a sötét esőfellegek sűrű vásznát töri át a szikrázó nyári napfény.

És valóban, Jézus Krisztusban ránk ragyogott az Isten napsugara, hogy felvilágoljon lelkünkben, hogy elűzze a kétségeket és visszavonulót fújjasson a sötétséggel. Mi pedig látjuk, hogy szakadoznak a felhők, oszlik a sötétség, távozik lelkünkéről a homály, és átveszi helyét az isteni világosság. Mindez pedig azért történik, mert karácsonykor az Isten a legnagyobb ajándékozott meg bennünket.

Szeretett Testvéreim! Becsüljük meg ezt az ajándékot, és adjunk hálát érte! Hiszen oly nagy az Isten, mi pedig oly kicsinyek vagyunk, és oly nagy az Ő szeretete, hogy mindnyájunkat elhordoz. De nem csak elhordoz és megtart, ami

már önmagában is rendkívüli ajándék, hanem arra a reménységre is vezet bennünket, hogy várhatjuk a mi üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését. Az Úr, akit oly régóta vártunk, aki karácsonykor megjelent, aki életét adta az övéért, ígéretet tett, nem hagyja magára a megváltott világot, visszajön, és az Ő Atyjához vezet bennünket, akitől Ő is eljött közénk. Ebben a várakozásban éljünk józanul, igazságosan és kegyesen, hogy méltóképpen adjunk hálát egész életünkkel a nekünk adott drága ajándékért.

A várakozás azonban nem csupán a jövőre vonatkozik, hanem, tapasztaljuk, az elmúlt hetek is várakozással teltek. Készültünk testben és készültünk lélekben. Amint közeledett ez a nap, egyre inkább fokozódott bennünk a feszültség, és eközben nyilvánvalóan nem maradhatott el az aggodás sem arra vonatkozóan, hogy karácsonyra minden elkészüljön, minden szép rendben történjen, és minden szerettünk számára boldogan, szépen, külső és belső fényességgel érkezzék el az ünnep. Ilyenkor karácsonykor minden érzékszervünk és a szívünk is nyitottabb, befogadóbb, érzékenyebb, mint máskor.

Ennek köszönhetően mi magunk is fogékonyabbak vagyunk a másik ember közeledésére, érintésére, s mi magunk is szeretnénk közeledni azokhoz, akiktől máskor talán távollévőnek érezzük magunkat. Hiszen a Teremtő Isten is közeledett, aláhajolt, belépett a világba és belépett az emberek szívébe, belépett a mi szívünkbe is.

Mi is szeretnénk megragadni ennek a törtéetésnek az ajándék jellegét, szeretnénk kifejezni mások iránti szeretetünket egy elkészített vagy vásárolt, szépen becsomagolt, gondosan összeállított ajándékban. Szeretnénk ajándékozni, mert minket is megajándékozott a Teremtőnk. Ő a legdrágábbat tette a karácsonyfa alá, a legértékesebbet nyújtotta át nekünk: az életet. Bár akkor, ott Betlehemben nem sült mézeskalács a sütőben, nem állt szépen feldíszített karácsonyfa sem, nem szólt meghitt zene a lejártszóból, és még csak kellemes meleg sem járta át az istállót, mégis ott jelent meg az Isten üdvözítő kegyelme.

Az ajándék tehát nem a külső csomagolástól válik értékessé, hanem attól, hogy abban a szív minden szeretete benne van.

Szeretett Testvéreim! Adjon az Isten mindnyájunk szívébe olyan soha el nem múló, soha ki nem alvó, mindent beragyogó világosságot, hogy ezen a mai estén, de életünk minden napján is az Ő ajándékának tudjunk örülni a leginkább. Ez az öröm költözzön be karácsonyi ünneplésünkbe, családi békénkbe, szeretteink és barátaink körébe, hogy lássák az emberek a bennünk fénylő világosságot, és

ezáltal is dicsőíttessék az Isten neve. Így legyen áldott, békés karácsonya gyülekezetünk minden családjának és az egész világnak! **Ámen.**

Utóima: *Csodálatos Tanácsú Isten! Mennynek és földnek ünnepe volt az a nap, mert a mennyet és földet összekötötte a Te ajándékod, bennünket magaddal megbékéltetted, mennyei hazát adtál a sötétség és halál szomorú völgyében élő embernek.*

Mennynek és földnek ünnepe volt, mert mennyei seregek énekelték: dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarat, valamint bölcsék és pásztorok hirdették a nagy éjszaka örömét, dicsőítve és magasztalva az Istent.

Ma sem maradhatunk némák, amikor újra feltűnni látjuk hitünk szemei előtt a betlehemi éjszaka fényes csillagát, mert hisszük, hogy nekünk is született Megtartó, aki az Úr Krisztus a Dávid városában. Mi magunk is tévelygők lennénk, ha a Megtartó fel nem keresett volna, hogy hozzád, Pásztorunkhoz vezessen minket. Mi magunk is sötétségben ülnénk, ha ő, a Megtartó világosságot nem gyújtott volna lelkemben.

Áldott légy Atyánk, hogy adtad nekünk a Megtartót, áldott légy Jézusunk, hogy jöttél megtartásunkra és váltságunkra.

A menny nekünk égieket adott, mi szívünket adjuk neked, édes Jézusunk, melyet Te tisztítottál meg, sőt, életünket adjuk neked, melyet Te tisztítottál meg a halál hatalmából.

*Szentelj meg minket Atyánk, hogy tiszta, szent életet élve többé el ne hagyjunk Téged! Jézusunk, lakozz bennünk egészen, hogy mind életünkben, mind halálunkban te légy nyereségünk, és így mai ünneplésünk kezdete legyen a mennyországnak. **Ámen.***

Immánuel - Velünk az Isten

Dr. Bölcskei Gusztáv (Debrecen)

Lekció: Ézs 9,1-6

Előima: Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás legyen Neked Örökkévaló Isten, Atyánk a Jézus Krisztusban! Magasztalunk végtelen irgalmadért, amelyet kijelentettél és megbizonyítottál szent Fiadban, a mi drága Megváltónkban.

Igen Atyánk, úgy szeretted ezt a világot, hogy a Te Egyszülött Fiadat adtad, hogy aki hisz Őbenne, az el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Légy áldott az ige emberré lételeért, a világra születéséért.

Légy áldott Atyánk, hogy ebben az évben is karácsonyt ünnepelhetünk, és hogy most, ebben az ünnepi gyülekezetben nekünk szól a karácsonyi örömmüzenet: „Született néktek a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában!” Urunk, Te tudod, mennyire szükségünk van erre az örömhírré. Te ismered igazán terheinket, bűneinket, nyomorúságainkat. Könyörülj rajtunk!

Készíts győzelmet szent ígédnek, hogy azt befogadjuk, hogy szívünkben eltávozzék a félelem, az aggodalmaskodás, a szeretetlenség, a szomorúság, és beteljük igazi örömmel. Kérünk, erősítsd meg bennünk azt a bizonyosságot, hogy a testté lett ige, az érettünk megszületett Megváltó által a Tied vagyunk, és maradunk mindörökké. **Ámen**

Textus: Mt 1, 18-25

(Hallgassátok meg Istennek Szent Igéjét, a karácsony örömhírét, úgy amint megírta azt Máté evangélista. Az Igét olvasom a Máté írása szerinti szent evangélium 1. fejezetének 18. versétől a 25. verssel bezáródó szakaszából: ...)

Ünneplő Gyülekezet, Kedves Testvérek!

Karácsony van, és ilyen tájban, a karácsonyt megelőző napokban televízió, rádió, újságok, internetes portálok ismert, bölcs embereknek felteszik a kérdést: Mit is jelent nekik a karácsony?

Rendesen meg is válaszolnak az írók, politikusok, művészek, egyházi emberek. Aztán amikor az embernek van ideje és végighallgatja, vagy végigolvassa, akkor rájön, - vagy legalábbis én most így voltam vele – hogy ezek mind-mind csak okoskodások, mind-mind csak emberi dadogások, ahhoz képest, amit az Evangélium olyan egyszerűen, olyan tisztán ír le. Egyszerűen, sallang mentesen, mert a világ legegyszerűbb és legcsodálatosabb dolgáról van szó!

Mert azért jöttünk ide most a templomba, azért ünnepelünk karácsonyt, hogy valami olyasmit tegyünk, mint egykor a kántáló kisgyerekek, akik megálltak egy-egy ház előtt és megkérdezték: szabad-e Istent dicsérni, szabad-e Krisztust dicsérni? És a háziak azt mondták, - már pedig miért ne mondták volna -, szabad. Akkor el kezdtek énekelni, el kezdtek betlehemezni.

Mi most azért jöttünk ide a templomba, hogy boldog születésnapot kívánjunk. Semmi mást nem kell tenni. Boldog születésnapot Jézus! Ez a karácsonyi gyülekezetnek, ez a karácsonyi istentiszteletnek az egyetlen valamirevaló mondandója. Mert ha ezt elmondtuk, akkor elmondtuk a legfontosabbat, akkor elmondtuk azt, amiért karácsonykor érdemes összegyűlni, érdemes ajándékokat készíteni és adni, egymásnak üzeneteket küldeni, egymásra rágondolni. Mert mi most tényleg azért vagyunk itt, semmi más dolgunk sincs, hogy ezt elmondjuk: boldog születésnapot Jézus!

De hát lássuk, ki is az, akit köszöntünk, akinek ezt kívánjuk. Máté evangélista úgy mondta el Jézus születésének történetét, hogy előtte felidézi azt a hozzá vezető hosszú utat, Jézus Krisztus nemzetség táblázatát, amelyik Ábrahámától kezdve, eljut nemzedékek láncolatán át, odáig amíg Jézus megszületett. Fontosnak tartja, számon tartja az evangélista ezt a családfát. Fontosnak tartja, hogy értsük és érezzük, honnan és miért érkezik el ez a születésnap.

Mert itt is igaz, hogy annak a történetnek, annak a történelemnek, amelyikben nemzedékről nemzedékre bűn, vétek, nyomorúság, dicsőség, szegény, gyalázat, felmagasztalás keveredik össze fontos, mert benne van az életünkben, mert ott hordozzuk mind a mai napig, és jaj annak a közösségnek, amelyik erről elfelejtkezik.

Mesélte valaki, hogy a hatvanas-hetvenes években Svédországban azt találták ki, hogy a világ egyik legfeleslegesebb dolga az iskolában történelmet tanítani. Minek terhelni azzal a gyerekeket, hogy mi volt itt kétszáz, négyszáz, meg ezer évvel ezelőtt, véres történetekkel. Hasznosat, használhatót kell tanítani. Aztán eltelt 20 esztendő, és most az okos felvilágosult emberek rájöttek arra, hogy ez így nem megy, és újra bevezetik. Újra bevezették a történelemnek, a saját népük történelmének oktatását.

De nem kell olyan messzire menni, hiszen ilyen szirénhangok itt is voltak nem is olyan nagyon régen. Minek az?

Lehet, de ha nem vállaljuk saját történetünket, ha nem vállaljuk a saját konfliktusainknak, bűneinknek, nyomorúságainknak történetét, akkor nem tudunk igazán elérkezni oda, ahol megszületik az, aki azért jött, hogy konfliktusokat megoldó, bűnökből szabadító Megváltónk legyen.

Ezért olyan fontos Máté evangélista számára az a sok régmúlt kódébe vessző név, akiknek láncolatában ismétlődik a születés, a halál. És egyszer csak megjelenik egy nem kevésbé konfliktusos helyzet, amikor egy jegyespár tagjáról kiderül, hogy mielőtt egybekeltek volna, áldott állapotban van. Bizony ez az egész történet, az első karácsony története, boldog születésnap története, ilyen keserves konfliktusból indul, amelyiknek emberi indulatai, kétségei, és az Isten helyreigazító, megtartó szándéka együtt adja a karácsony igazságát és szépségét.

Ebben a konfliktusban József az igaz ember egyet akar és egyet tud tenni, ha már baj van, oldjuk meg úgy, hogy szétválunk az útjaink, nem tartozunk össze. Nem akarja megszegyenyíteni Máriát, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el. Ezért az angyalnak kell megszólalni ahhoz, hogy azt mondja: nem elbocsátani, magadhoz venni, nem eltávolítani, hanem közel engedni magadhoz, nem elküldeni és magára hagyni, hanem társává lenni.

Így születik a gyermek, így születik a Szabadító. Hiszen Ő maga is azért jött, hogy azt beteljesítse, amit a próféták ígértek: Velünk az Isten. Szabadítót küld, aki mellettünk áll, aki nem eltaszít, hanem magához ölel, aki nem elküld, hanem magához fogad. Aki nem elvágja a köteléket, hanem magához köt.

Megszületik a gyermek, és itt kezdünk el igazán csodálkozni. Így szabadít meg az Isten? Ő a Szabadító? Valahogy másképp képzeljük el, nagyobbak, hatalmasabbnak, szenzációsabbnak. De csak egy gyermek, túl kicsi.

Nemrég hallottam egy kedves, de nagyon igaz gyermektörténetet. Az egyik családban kis gyermek született és eljöttek meglátogatni az unokatestvérek, akik hárman vannak. A három közül a legkisebb, aki nyilván a csecsemőhöz képest önjáró volt, egész idő alatt, amíg ott voltak mást sem csinált csak mindig odaszaladt a járókához, bölcsőhöz, vagy amiben feküdt, és azt mondta: „*Hú de kicsi vagy!*” Ő a kicsi, aki a testvérei mellett mindig a legkisebb volt most nagyon élvezte, hogy van valaki, aki még kisebb nála is.

Valahogy így vagyunk a karácsonnyal is, hogy mondjuk: Boldog születésnapot Jézus! Hú, de kicsi vagy! Nem tudnál többet tenni? Nem tudnál látványosabban szabadítója lenni ennek a világnak? Nem tudnád sokkal megrázóbban megmutatni, hogy velünk az Isten?

De akik boldog születésnapot kívánnak ezen a mai napon, azoknak jó megtanulni a karácsonyi mozdulatot. A gyermekhez, hogy igazán lássuk, hogy igazán érzékeljük, oda kell hajolni. Ez az odahajló mozdulat, ez a legszebb karácsonyi kívánság, ami Urunknak, Jézusnak. Ez az odahajló mozdulat, amellyel észrevesszük, felfedezzük Őt.

Tulajdonképpen ez az odahajló mozdulat, amelyik átjárja karácsonyi szokásainkat. Leülünk egymás mellé a családban, odahajolunk egymáshoz, kívánunk áldott ünnepet és ebben az odahajlásban benne van: velünk az Isten. Ebben az odahajlásban benne van, ő azt akarja, hogy megmaradjunk az Ő közelségében. Ő azt akarja, hogy megmaradjunk az Ő szeretetében, Ő azt akarja, hogy az Övéi legyünk.

Ez a karácsony igazi, emberi, emberséges mozdulata. Mert amíg csak egyre nagyobbak, egyre többek akarunk lenni, addig Jézus, a gyermek, de a felnőtt is egyre kisebb lesz. Csak rakjuk magunk alá a kis sámlikat, kapaszkodunk a lépcsőfokokon. Rakjuk magunk alá, úgy érezzük, egyre nagyobbak vagyunk. Viszont onnan már nem látni őt igazán, onnan már nem érezni a közelségét, onnan már nem érezni az Ő szabadító irgalmát és szeretetét.

Pedig a gyermek megszületett, a gyermek itt van és azt kérdezi: Hiszitek-e, hogy itt vagyok? Kellek-e nektek? Tudtok-e velem valamit kezdeni? Mert a gyermek ránk néz, és ez a mi karácsonyi reménységünk. A gyermek néz és ez sokkal fontosabb, mint hogy a nagytestvér néz, vagy mi nézzük őt. A gyermek néz, csak oda kell hozzá hajolni, mert aki távolról, messziről akarja nézni, - aki róka lelkű Heródesként mondja, hogy majd én is meg akarom nézni -, annak nem lesz karácsony, annak nem lesz odahajló mozdulata, megtartó hatalma. De aki ezt megtudja tenni annak van, annak lesz, annak megmarad. A gyermek néz és lát és ez a mi karácsonyi reménységünk most is.

Néha érzelmes versekben, felsóhajtásokban, énekekben benne van az, hogy miért nincsen minden nap karácsony, miért nem lehet minden nap karácsony. Én azt mondom, nem kell mindennap karácsony. Karácsony csak egyszer van, de akkor igen. Ha az az egy megvan, akkor jó, minthogy nincs minden nap születésnap. De ez a születésnap elegendő arra, hogy megérezzük, és megtapasztaljuk, hogy ki az, akit köszöntünk. Mit jelent nekünk? Mit adott és mit adhatunk mi neki? Ha ez az egy nap igazán karácsony, akkor a többiben van erőnk az elszakadtat összekötözni, a gyengét megerősíteni, az otthontalannak hajlékot készíteni és megtanulni valóban jól látni a szívünkkel. „*Nyílj meg szívem, lásd meg jobban ki fekszik ott a jászolban*” – mondja gyönyörű szép igaz, karácsonyi énekünk.

Ha megnyílik a szívünk, és odahajlunk, akkor látjuk Őt, az egyetlen, a ma születésnapját ünneplőt, aki ma is szabadít, aki ma is él és uralkodik. Ő adjon áldott, szent karácsonyt nektek. Ő adjon erőt, Ő adjon szabadulást, mert Ő a mi békességünk. **Ámen.**

Utóima: Mennyei Édesatyánk! Hálásan köszönjük meg Neked, hogy átélhetjük, megtapasztalhatjuk a mindennapokban is és így kiálthatunk: Velünk az Isten! Köszönjük, hogy elküldted Fiadat, a Szabadítót, aki mellettünk áll, aki nem eltaszít, hanem magához ölel, aki nem elküld, hanem magához fogad. Aki nem elvágja a köteléket, hanem magához köt.

Úr Jézus Krisztus! Szeretnénk most odahajolni Hozzád, észrevenni Téged és követni. Szeretnénk megnyitni szívünket Teelőtted és hajlékot készíteni Neked.

Szentlélek Isten! Világosítsd meg a mi szívünket és elménket, hogy lássuk, mi mindent hordozunk magunkban. Add, hogy értsük múltunkat, vegyük észre, mi minden van amögött, ami most velünk történik. Lelkesíts és szülj újjá bennünket. Kérünk és könyörgünk Hozzád, légy az elesettekkel, betegekkel, magányosokkal, kicsinyekkel. Indíts bennünket szeretetre és odaadásra, hogy megéljük a karácsonyi evangéliumot.

Szentháromság Isten, fogadd el hálaadásunkat és hallgasd meg könyörgésünket!

Ámen

A változók és a Megváltó

Szabó Pál (Debrecen-Nagyerdő)

Lekció: Máté 1,18-25

Előima: *Tied minden dicsőség, Urunk Istenünk! Tied minden hatalom! Eljöttél, hogy közösséget vállalj velünk, de inkább hátat fordítottunk neked. Jézus azért jött, hogy életét adja értünk, de nekünk jobban kellenek azok az ajándékok, amiket a napkeleti bölcsek hoztak. Jobban ragyognak, értékesebbeknek látszódnak, jobban vágyódunk utánuk.*

Urunk te látod a mi szívünk, hogy mennyire vágyódik, mennyire szegényes, mennyire beleivódott az istentelen élet. Könyörülj rajtunk, hogy koldusként érkezett néped, királyként indulhasson el, ezért újíts meg bennünket.

*Könyörgünk azokért a tömegekért, akik tudatosan távol tartják magukat Tőled karácsony ünnepén. Kérünk, hogy gyülekezetünk ragyogja dicsőségedet, hogy minél többen hozzád jussanak! **Ámen***

Textus: Máté 2,1-12

Kedves Gyülekezet!

Az elmúlt több mint 2,5 év jelentősen megváltoztatta az életünket. Sok mindent a feje tetejére állított. Először a vírus, utána a háború. Meg kell vallani, hogy nagyon sokszor nem szeretjük, amikor kimozdítanak minket a jól megszokott békés vagy békétlen életünkből.

Hadd mondjam most mégis nektek azt, hogy az élet tele van ilyen eseményekkel. A koronavírus és háború nélkül is kimozdítanak a megszokottból, a kényelmi pozícióból. Olyan változások jönnek, amik a feje tetejére tudják állítani az addigi megszokott életünket.

Változások jönnek, és ez igen hamar elkezdődik. Az óvodai nyugalmas létünket fel kell adni, és el kell kezdeni valami egészen újat: az iskolát. De, akár korábban is indíthatnánk a történetünket, mert először az anyaméh melegét, védeltségét kell elhagynunk. Végig mehetünk egész életünkön, amikor olyan nagy változások jönnek, amiket nem lehet kikerülni. Házasságkötés, családalapítás, amikor felnőnek a gyerekek. Megváltozik az egészségünk, költözés van, elveszítünk családtagokat. Ezeket a változásokat világunk mostani nagy történései nélkül is meg kell, hogy éljük.

Az élet tele van olyan helyzetekkel, amikor teljesen a feje tetejére áll minden, kimozdít a megszokottból. A mai napon a karácsonyi történetből olvastunk fel egy szakaszt, amiben azt látjuk, hogy három személynél is ott van a változás, vagy legalábbis a változás szele ott van. A komfortzónából való kilépés ott van mind a háromnál, de teljesen másképp jelenik ez meg. Mind a hatalom „emberei”.

1. A bölcsek

Nem sok feljegyzés van a felolvasott igeszakaszban ezekről a napkeleti bölcsekről. Nem tudjuk, hogy hányan jöttek, mekkora karavánnal, nem tudjuk a pontos indulásuknak a helyét, még a nevüket sem. A három ajándék miatt sokan 3 bölcsre tippelnek, de igazából fogalmunk sincs, hogy mennyien voltak. Kísérettel, nagyobb karavánnal érkezettek. Azt tudhatjuk, hogy gazdagok voltak, mert nagyon értékes ajándékokat adtak az újszülöttnak, és azt is tudhatjuk, hogy abban a korban az a tudás, amivel rendelkeztek nagyon magasra pozícionálta őket. Az elit jelenik meg a személyükben. Olyan külföldiek, akik nagy tudásúak, és jómódúak.

Ezek a nagy tudású emberek, ezek a gazdag emberek, akik az elitet képviselik, meglepő módon vannak most ábrázolva. Úgy jelennek meg, ahogy mi sem szoktunk viselkedni, de valószínűleg ők sem tettek ilyet korábban. Hogy látjuk őket? Leborulnak Jézus előtt és imádják őt. Na, nem a feltámadott Jézus előtt borulnak le, aki éppen most hajtotta végre a világ legnagyobb dolgát, vagyis legyőzte a halált. Nem valamilyen csoda után borulnak le előtte, amikor Jézus megmutatta, hogy természetfeletti ereje van. A napkeleti bölcsek egy újszülött előtt borulnak le. Gondoljunk ebbe bele egy kicsit. Kóstolgassuk, hogy mit is látunk itt.

Minden korban megvolt az illetan, ahogy az emberek viselkedni szoktak. Amikor nagyon magas beosztású emberek találkoznak, akkor arra vigyáznak, hogy illedelmesen viselkedjenek, de saját pozíciójukat ne adják fel. Amikor esetleg televízióban látunk államfőket találkozni egymással, akkor az etikett szigorú szabályai szerint viselkednek, tiszteletüket fejezik ki a másik felé, miközben saját méltóságukat védik. Esetleg néha a tv-ben látjuk, ahogy a japánok hajlongnak egymás előtt és a külföldieknek is nagyon tetszik ez, és így köszönnek egymásnak. De nem látunk olyat, hogy valaki leborul a másik előtt.

Valami olyasmit képzelhetünk itt el a bölcseknél, hogy a fej ott van a földön, ami a teljes behódolásnak a jele. Persze abban a korban a leborulás nem volt szokatlan, de ott is megvolt az illetan. A kisebb borul le a nagyobb előtt, és itt nagyon magas rangú emberek borulnak le végül is egy gyermek előtt. Még csak

nem is a király előtt hódolnak, mert ott és akkor Heródes uralkodik. De Heródes sem volt nagy király, hiszen a zsidó királyság a Római Birodalomban elenyésző szerepet játszott.

A napkeleti bölcsek leborulva imádják Jézust és nagyon értékes ajándékot adnak neki. Mindezt teszik úgy, hogy ez a gyermek nem királyi palotába született. Nem a fővárosba született, hanem egy kis településen elég szerény körülmények között. Itt még az sincs, hogy ezeket a bölcseket majd jól megjutalmazza a szentcsalád.

Mi nagyon sokszor akkor szoktunk hajlongani, amikor valami jutalmat várunk ezért. Akkor tesszük ezt, amikor tudjuk, hogy valamit ki tudunk érdemelni a viselkedésünkkel. Ha tisztelettel bánunk a főnökünkkel, akkor nem fog bántani minket, akkor talán még előléptet. A mi tiszteletadásunkban nagyon sokszor benne van az, hogy mi ezért majd valamit kaphatunk. Az életünk nagyon sok területén megtérül a mi alázatosságunk.

Mi az, amit az újszülött Jézus tud adni ezeknek a bölcseknek? Mikor lesz ez a gyermek cselekvőképese? Azért 1-2 évtizednek el kell telnie, mire valamit tenni tud. De hát az nagyon messze még, sok idő. Ráadásul nem is egy településen laknak, nem is egy országban. Mit kapnak cserébe ezek az embernek, hogy nem csak hogy hajlonganak, hanem leborulnak Jézus előtt, és imádják őt? Látszólag semmit nem kapnak.

A bölcsek olyat tesznek, amit korábban nem. Mi lett velük, hogy így megváltoznak? Mi készíti őket arra, hogy olyat tegyenek, amit nem illik, nem szoktak csinálni. Az ő életük azért fordul ki a megszokott kerékvágásból, mert valami fontosra találtak rá. Mert belül született meg valami: béke, és emiatt mindegy is, hogy mi történik velük.

Ne feledjük, hogy a bölcsek nem úgy mennek haza, ahogy jöttek, hanem sietve, mert Heródes király rájött, hogy átverték őt, és a bölcsek nem azon az úton mennek, amin jöttek. Ez fontos szempont. Kimozdul fizikai értelemben is az életük. Most más az életüket kockáztatják. Heródes, az akkori zsidó király szemében megváltozik az értékük, köztisztviselőként álló idegenek helyett, olyan lesznek, akik átverték őt. Más úton tértek vissza. Megváltozott az életük. Romlott a nemzetközi megítélésük, a presztízsük. Nagyon értékes ajándékokat hagytak Betlehemben, tehát több értelemben is szegényebbek lettek. Mégis valamit kaptak. Ők a bölcsek.

2. Heródes

Most egy másik szereplőre figyeljünk. Ő a király, akinek szintén megbillen az élete, hiszen egy riválist kap. Egyszer csak jön egy hír: megszületett az új király, ami

igencsak érzékenyen érinti Heródest. Azt érdemes róla tudni, hogy a „diktátorok” nem hétköznapi életét élte. Politikai értelemben nagy sikereket aratott. Nagyon jól pozícionálta magát. A hatalmát azonban betegesen féltette. Képes volt megöletni családtagjait, ha valami gyanús volt. Nem egyedi eset a történelemben, néha a vezérek a teljes vezérkart lecserélték, mert féltek tőlük. Ma is van olyan diktátor, aki képes erre. Heródesnek is nagy pozíciója van, mint a bölcseknek, de ő semmi áron nem akarja feladni.

Jön egy hír, valaki megszületett. Valami kis apróság, hiszen nem felfegyverzett katonákkal kell megküzdeni; hanem Jeruzsálemhez képest egy kicsi kis településen született meg valaki. Egy csecsemő veszélyezteteti az ő királyságát, életét? Hisz egy kis apróság az újszülött Jézus, egy elhanyagolható helyen. Heródes szívében mégis keménység van. Félti a pozícióját. Nem tud, és nem akar változni, mert ő a hatalmat szereti. És már a gondolat, hogy ezt elveszítheti, sokkoló hatású. Ahogy tovább olvassuk a Szentírást, látjuk, hogy Heródes meg is öleti a 2 évesnél fiatalabb gyermekeket. Nekünk az ő személye nagyon ellenszenves. De a helyzet az, hogy minden ember szívében ott van a hatalom utáni vágy, és a hatalom szeretete.

Mindannyiunk szíve mélyén lakik egy Heródes, aki szeretne uralkodni. Persze ez ellen az azonosítás ellen a lehető legjobban szoktunk tiltakozni. Hiszen mi nem akarunk rosszat: Mi csak a pozíciónkat akarjuk őrizni. Mi csak kontrolálni szeretnénk a helyzeteket. Mi csak irányítani akarjuk életünket. Meg azokat is szeretnénk irányítani, akiket szeretünk, meg azokat is szeretnénk irányítani, akikkel kapcsolatban vagyunk. Úgy szeressenek, ahogy mi akarjuk. Azt csinálják, amit mi kigondoltunk. Ez az én testem, egyedül én kontrolálhatom és mondhatom meg, hogy mit engedek meg neki és mit nem. Nem szeretjük a kontrollt elveszíteni.

Az, hogy vannak elképzeléseink az élettel kapcsolatban, az jó. Az, hogy vannak céljaink az jó. Az, hogy nem akarjuk magunkat az árral szemben sodortani, az is jó. De be kell ismerni, hogy mi kiskirályok meg kiskirálynők vagyunk, amikor nem tudunk elengedni a dolgokat; amikor görcsösen ragaszkodunk valamihez, csak azért, mert féltjük a pozíciónkat, mert féltjük a hatalmat. Mert ha azt elveszítjük, akkor ott van a félelem, hogy senkik vagyunk, akkor ott már baj van. Mi uralkodók akarunk lenni. Mi nem szeretjük elveszíteni a kontrollt. Bele tudunk ebbe betegedni.

Mit szeretet volna Ádám és Éva? Csak annyit akartak, hogy ők gyakorolják a kontrollt, ők irányítsák életüket, ők legyenek a maguk királyai. Az egész teremtett világ felett uralkodhattak, Isten hatalmat ad az embernek. De, ők nem csak a teremtett világ felett akartak uralkodni, ők Isten pozíciójára is vágytak. Még többet

akartak pont úgy, mint mi. Szomorú a helyzet, mert bennünk is lakik egy kis Heródes.

3. Jézus.

Megszületett Jézus. Ő a harmadik szereplője a történetnek. Nem csinál semmit, mégis Ő a főszereplő. Nem mond semmit, valószínűleg néhány hónaposan alszik, eszik; és minden mást csinál, mint bármelyik itteni kisgyermek. Hogy lehet mégis ő főszereplő, hiszen nincsen szerepe? Amikor Szenteste valamilyen karácsonyi jelenetet adnak elő, akkor ott Jézusként valamilyen játék babát használnak. Ezekben a jelenetekben a felnőttek játsszák a főszerepet, és a kis Jézus csak „statiszta”. Amikor filmeket készítenek, akkor vannak főszereplők, meg vannak statiszták. A statiszta szerepet bárki el tudja játszani, néha az utcáról szoktak behívni hozzá embereket, néha csak a tömeg létszámát kell növelni. Jézus pont ilyen ebben a történetben.

És ebben van a nagyszerűség. Mert, hogy az isteni rendtartás is feje tetejére állt. Mert, hogy neki nem itt lenne a helye: a jászolban, a földön; hanem a mennyei trónusnál. A Szentháromság belső békés szeretetkapcsolatát otthagya eljött a Fiú. Kimozdult, felborult a mennyei trónusnál, a mennyei háztartásban a rend, a békés állapot. De nagyon.

Pont ez az, amire nekünk szükségünk volt. Mert nem csak a születés pillanatában magatehetetlen Jézus. Hanem a halál pillanatában is. Ott fekszik a keresztre feszítve. Feladja mindazt, ami az övé, hogy azt nekünk adja. Sok minden kimozdul a helyéről, mert az ítélő bíró lesz a vádlott. Ha lehet így fogalmazni: ha van valaki, akinek gyökeresen változott meg az élete, akkor az a mindenható Isten, aki feladja a kontrollt, és kiszolgáltatja magát. És teszi mindezt önként.

A mi életünk sokszor rá van kényszerítve, hogy változás álljon be. Isten mindenkinek felett áll, nincs olyan körülmény, ami változásra vagy változtatásra készítetné. Ebben nagyon más, mint mi. Ő önként vállalta a kiszolgáltatottságot, egy olyan utat, amiben feladta hatalmát.

Jézus születése a hatalom embereit cselekedetre készíti. A bölcsek behódolnak; Heródes gyilkol. Vagy teljesen feladjuk, és átadjuk a kontrollt, vagy betegesen meg akarjuk tartani. Jézus mindenképpen válaszút elé állít minket. Megbillenti az életünket. Mi melyik irányba fogunk elmozdulni?

Jézus érkezése világosságot, fényt hozott a bölcseknek. Egy külső fényforrást, a csillagot követték. A körülmények nem változtak, sőt nehezebbek lettek, mert ha Heródes megtudja, hogy átverték őt, akkor bajuk lesz. Mégis a leborulásban, ajándékozásban, a hódolatban kaptak valamit: belső világosságot, belső békét, mert a világ ura eljött.

Eljött ott és akkor, de nem csak a bölcseknek, hanem nekünk is. Hogy minden körülmény között békénk legyen. Szívünk igaz uralkodója lehet, aki jobban kormányozza életünket, mint mi magunk. Már nem vagyunk kiszolgáltatva a bűnnek, nem kell félnünk a haláltól. Nem tudunk, és nem is kell mindent kontrolálnunk, de olyan Istenünk van, aki mindent azért tett meg, hogy már itt a földön örök üdvösség reményében éljünk. **Ámen**

***Utóima:** Dicsőség neked, ki uralkodsz, ki fent vagy a magasságban! Magasztalunk, mert alászálltál, hogy nekünk, embereknek békességet hozz, köszönjük, hogy te olyan akarattal közeledtél felénk, ami nekünk jó. Milyen kiváltságosok vagyunk, hogy az örömhírt nem csak egy nemzedéknek hirdették, hanem hirdették nekünk is. Ezért vagyunk itt, mert hallottuk és igen nagy örömet okozott nekünk. Elküldted Fiadat, aki összetörte a bűn igáját, legyőzte a halált és a Sátánt.*

Vállaltad a fájdalmat, kiszolgáltatottságot, halált, csak hogy velünk közösséget vállalj és örök élettel ajándékozz meg. Nekünk meg az olcsó, 1-2 napig tartó élvezetek kellenek; mi nem vagyunk méltók ekkora áldozatra, nem szolgáltunk rá; és sajnáljuk, hogy nem hálából akarunk neked élni. Bocsásd meg ezt nekünk.

*Szükségünk van rá, hogy újra halljuk kegyelmed. Urunk, egykor hirdette a csillag is, és az angyalsereg az örömhírt. Arra kérünk, hogy a Te Lelked által most is hirdettessék az örömrüzenet! **Ámen***

Csirizre megérve
Dr. Bölcskei Gusztáv (Debrecen)

Lekció: Lk 2,1–14

Előima: Örökkévaló Isten, szerető mennyei Édesatyánk Jézus Krisztus által!
Magasztalunk Téged, aki a magasságban, a hozzáférhetetlen világosságban lakozol, azért, hogy szent Fiadban, a mi Urunk Jézus Krisztusban közénk jöttél, megosztottad velünk örökkévaló dicsőségedet és életedet, s magadra vetted a mi életünk minden terhét és hiábavalóságát.

Dicsérünk és magasztalunk Téged azért a csodálatos irgalomért, amellyel emberi Istenünk lettél, és Krisztus által fordulóponthoz juttattad a mi életünket is.

Áldunk Téged életünk elmúlt karácsonyaiért, az örömteliekért és a fájdalmasakért egyaránt. Köszönjük a ma karácsonyát szereteteink között, itt a gyülekezet közösségében. Hálát adunk Neked Szentlelked meglevenítő erejéért. Most is azért könyörgünk, szólaltasd meg közöttünk a Te ígédet, a Te evangéliumodat. Segíts meg bennünket, az ige hirdetőjét és hallgatóját egyaránt. Urunk, hisszük, hogy hallottál bennünket.

Kérünk, beszélj most velünk kegyelmesen a Te Szentlelked által Jézus Krisztusért. **Ámen.**

Textus: „...egymás iránt pedig valamennyien legyetek alázatosak, mert az Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.”
(1Pt 5,5b–7)

Ünneplő Gyülekezet, szeretett Testvérek!

Van úgy, hogy az ember könnyen készül egy igehirdetésre, hamar megtalálja a bibliai igék aktuális üzenetét, és van olyan, amikor ez sokkal nehezebben megy.

Nos, így voltam ezzel, és aztán leültem a számítógép elé, és megnéztem a beérkezett postámat. Van ezek között egy rendszeresen érkező üzenet, amit – megvallom töredelmesen most a nyilvánosság előtt – nem is mindig szoktam megnyitni, hanem félreteszem. Most valamilyen oknál fogva megnyitottam, és azt

hiszem, az Isten gondviselése volt, hogy megnyitottam, mert ott találtam egy imádságot. Ez az imádság így hangzik:

„Urunk! Nevezd meg valódi nevünkön, mivel valamennyien szenvedünk attól, hogy álnéven élünk, telve álnoksággal, amit magunk fabrikáltunk, mivel jobbnak, különbnek, állhatatosabbnak és áldozatkészebbnek kívántunk látszani másoknál. Valódi neve csak keveseknek van itt a földön. Add, hogy imámban ne kérjek semmit, de annál inkább hallhassalak és hallgassalak Téged! Fáradt vagyok, Istenem, kifárasztottak kéréseim és megtéptek a világ kérései. Apostolod mondta, hogy a szeretet irgalmas, türelmes, nem kér, és nem panaszkodik. Add, hogy sose kívánjak színen lenni. A világnak amúgy is kötelező olvasmánya a zűrzavar kézikönyve. Ha lehet, ragaszd össze lapjait, megértek a csirizre.”

Ezeket a gondolatokat, nem tudom, mikor, milyen körülmények között vetette papírra Pilinszky János, a nagy költő, de úgy éreztem én is, mint aki elküldte ezt az üzenetet: ez egy nagyon időszerű imádság 2022 karácsonyán. Amikor a zűrzavar kézikönyve olyan sok mindent tár elénk, leértékeléseket és átértékeléseket, lázas számolgatásokat odahaza, és lázas számolgatásokat a kulisszák mögött az országban, Európában, a világban. Minősítjük egymást, és mások minősítenek bennünket, sodródunk, azt sem tudjuk, merre tartunk.

Sokan vannak, akik úgy viselkednek, hogy fontosabb nekik, hogy ne hogy elveszítsék az úgynevezett „arcukat”, mint hogy belássák, hogy esetleg tévedtek. És akkor megjött ez az imádság. És én hiszem, hogy Isten így is tud küldeni imádságot, és így is tud készíteni. Mert miről másról szólhatna a karácsony, mint erről a kétségbeesett, mégis reményteljes kérésről, hogy Uram, ragaszd már végre össze a zűrzavar kézikönyvét, mert megérett a csirizre...

Így halljuk, így figyeljük ezt a különös karácsonyi üzenetet, amit Péter apostol így fogalmaz meg: Legyetek egymás iránt alázatosak, mert, emlékezzetek rá, Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Ezért alázzátok meg magatokat Isten hatalmas keze alatt!

Karácsony az alázat ünnepe. Az első karácsonykor is csak azok jutottak el igazán a karácsonyi titok befogadásáig, átéléséig, öröméig, akik alázatosak voltak. A gőgösök, a másokat megvetők, kisemmizők, embertelen rendeleteket kiadók, azok nem. Mert Isten a gőgösöknek ellenáll. Ott van ez a karácsonyi történetben, abban a csodálatos himnuszban, amelyet olvasunk Lukács evangéliumában, hogy hatalmasokat küld el üres kézzel az örökkévaló Isten, a szegényeket pedig magához emeli.

Karácsony az alázat ünnepe. Az alázaté, az Isten alázatáé, hiszen így mondja Pál apostol, amikor leírja Krisztus titokzatos földi útját, hogy Ő megalázta

magát, amikor emberré lett, és engedelmes volt, és szenvedett mindhalálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Alázatra int bennünket Péter apostol. De az alázat nem emberek előtt való hajbókolás. Nem azt jelenti, hogy az ember semmit nem mer látni és nem mer szólni, mert fél attól, hogy mi lesz a következménye.

Aki Isten előtt alázta meg magát, az tud igazán kiegyenesedni, az tapasztalja meg azt az igazságot, amit a régiek így fogalmaztak meg, amikor megkérdezték: Az Írásban annyiszor olvassuk, hogy régen az emberek látták Istent, találkoztak Vele. Ma miért nem történik meg ez? S a tanítványoknak azt válaszolja a Mester: Ma talán azért nem látják meg az emberek Istent, mert nem tudnak elég mélyre hajolni. Isten nagyon mélyre hajolt karácsonykor. Nagyon mélyre hajolt, egészen odáig, hogy Isten hangja ebben a világban karácsonykor egy újszülött gyermek sírása. Nem valami lenyűgöző, az embereket ámulatba ejtő vagy megdöbbentő, hatalmas isteni szózat, hanem egy gyermek sírása. De a gyermek sírás mind az élet jele.

Amikor megszületik egy kisgyermek, alig várják, hogy elhagyja a torkát az első hang, hogy felsírjon, hogy itt vagyok, élek, megérkeztem! Isten belesír ebbe a világba, belesír és azt mondja: itt vagyok, megérkeztem, élek, értetek és közöttetek, és ezért lehet nektek is életetek és reménységetek. S ebben a gyermek sírásban az alázatos Isten azt mondja nekünk, azt mondja ennek a világnak: én szeretlek titeket, én igent mondok rátok. De jól vigyázzunk! Az Isten igenje nem a Dobzse László-féle magatartás, akinek minden jól van, Isten nem mond mindenre igent! Isten nem ír alá mindent, amit mi Elé teszünk az imádságainkban vagy a kétségbeesett szitkozódásainkban! Nem mindenre mondja azt, hogy igen.

Az Ő igenjében benne van az, amit így mond az apostol: Ő a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Bizony, még az is előfordul, amit egy nagyon kedves, de nagyon mély történetben olvastam nemrégén egy kisfiúról, aki nagyon szeretett volna megkapni egy drága ajándékot karácsonyra. Az édesanyja, aki egyedül nevelte, minden este hallotta, hogy elalvás előtt a kisfiú ezért imádkozik. S az édesanyja azt is tudta, hogy ő képtelen megvenni ezt a drága ajándékot, mert nem telik rá. Eljött a karácsony, és a karácsonyfa alatt nem volt ott ez a drága ajándék. S aztán amikor lefekvéshez készülődtek, az édesanya megkérdezte a fiát: Ugye kisfiam, most szomorú vagy, hogy Isten nem válaszolt neked. A kisfiú azt mondta: Nem vagyok szomorú, anya, Isten válaszolt, azt mondta, hogy nem. Ez is belefér az Isten igenjébe, hogy nem azt kapjuk meg, amit akarunk, hanem azt, amire szükségünk van.

Karácsony az önmagát megalázó, mélyre lehajló Isten önmagát átadó, a jelenlétét meghirdető ünnepe, és azokhoz jut el, akik ezt megértik. Az első karácsonykor nagyon kevesen voltak. Tisztán, világosan, egyértelműen abból a gyermek sírásból szerintem csak a betlehemi mező felett éneklő angyalok hallották meg, hogy itt nemcsak egy gyermek sír, hanem Isten mondja azt, hogy igen. De valamit megsejthettek a napkeleti bölcsek, a pásztorok, akik tudták, az alázatosoknak ad kegyelmet Isten. Nem ad meg nekik mindent, nem teljesíti minden kívánságukat, de adja az Ő kegyelmét.

Ünneplő Gyülekezet, szeretett Testvérek! Milyen jó lenne, ha ebben a világban és ezen a karácsonyon, amikor annyian írják, és annyian forgatják a zűrzavar kézikönyvét, mi tudnánk bízni, mi tudnánk reménykedni abban az Istenben, aki azt üzeni ezen a karácsonyon is: ha valaki megalázza magát a hatalmas Isten keze alatt, az tud felegyenesedni!

Az tud valami olyasmit látni, valami olyasmit átélni, amitől elhiszi, hogy bár a világban nincsenek ilyen forgatókönyvek, hogy mindig az alázatosok nyernek, a gőgösök pedig mindig veszítenek – ilyet a világ nem tud írni. Ilyet csak Isten tud írni, de Ő tud, és akar. S azok az alázatosak, akik megtanulják ezt a jézusi tulajdonságot, azok a boldog emberek. Azok a boldog emberek, akikhez eljut az Ő üzenete, akik átélnek azt, akik szét tudják szórni, s oda tudják adni másoknak.

Elhíresült mondás ebben az országban egy idő óta, hogy *„lassan mondom, hogy mindenki megértse”*. Hát engedjétek meg, hogy még egyszer, lassan, ezt a gyönyörű karácsonyi imádságot elmondjam, így kívánva, hogy legyen ez mindannyiunk személyes imádsága, személyes hitvallása és reménysége, és akkor hiszem, hogy áldott, reményteli ünnepünk lesz!

„Urunk! Nevezz meg valódi nevünkön, mivel valamennyien szenvedünk attól, hogy álnéven élünk, telve álnoksággal, amit magunk fabrikáltunk, mivel jobbnak, különbnek, állhatatosabbnak és áldozatkészebbnek kívántunk látszani másoknál. Valódi neve csak keveseknek van itt a földön. Add, hogy imámban ne kérjek semmit, de annál inkább hallhassalak és hallgassalak Téged! Fáradt vagyok, Istenem, kifárasztottak kéréseim és megtéptek a világ kérései. Apostolod mondta, hogy a szeretet irgalmas, türelmes, nem kér, és nem panaszkodik. Add, hogy sose kívánjak színen lenni. A világnak amúgy is kötelező olvasmánya a zűrzavar kézikönyve. Ha lehet, ragaszd össze lapjait, megérték a csírizre.”

Karácsony van. Isten azt üzeni, összeragasztom a világ kötelező olvasmányát, a zűrzavar kézikönyvét, és kegyelmet adok az alázatos szívűeknek.

Amen.

Imádság: Karácsony szent, tiszta örömét add meg közülünk mindenkinek, ó, Urunk! Áldj meg bennünket csendességgel és békességgel. Áldj meg a reád hallgatás ajándékával, áldj meg azzal a bizonyossággal, hogy Te vagy ott minden emberi zűrzavar, kilátástalanság, nyomorúság mögött és fölött, és Te igent mondtál ránk, az életünkre, váltságunkra, és ezért el nem múló ragaszkodással ragaszkodhatunk Hozzád.

Így készítsd a szívünket, így töltsd be szívünket, otthonunkat, mindennapjainkat ezzel a bizonyossággal. Ebből hadd merítsünk erőt, s ebből az erőből tudjunk továbbadni másoknak. Így tudjunk Előtted fejet hajtani, és így tudjunk mindenkinek a szemébe nézni. A nálunk elesettebbeknek, hogy érezzék: velük és közöttük vagyunk. A nálunk magasabban lévőeknek, azért, hogy érezzék: nekik is szükségük van arra, hogy imádságot mondjunk értük. Mert egyedül a Te kegyelmed és a Te hűséged az, ami igazgat, megtart, újat készít.

Kérünk, így légy velünk, így szenteld meg mindennapjainkat, ünnepünket, így légy a betegekkel, a megfáradtakkal, a szomorú szívűekkel, a reménytelenekkel. Így légy ott e világ zűrzavara miatt szenvedőkkel közelben és távolban. A teremtet világ minden zugában hadd legyen ott a Te törődő, gondot viselő irgalmadnak jele, és hadd legyünk ennek eszközei és felmutatói. Kérünk, maradj velünk, vezess bennünket, segíts meg Krisztusért, a mi Urunkért! **Ámen.**

A nagy utazás

Molnár Szabolcs (Debrecen-Nagytemplom)

Lekció: Mt 2,2–12

Imádság: Áldunk és magasztalunk Téged, Urunk, szeretetedért, kegyelmedért és hűségedért. Köszönjük, hogy nem múlt még el a kegyelem ideje, és még vársz bennünket ahhoz az asztalhoz, amelyet te készítettél el. Köszönjük, hogy ma is jöhetünk hozzád, mert ma is hívtad a megfáradtakat és azokat, akik terheket hordoznak, hogy megnyugvást adj nekünk.

Köszönjük neked, hogy úgy szólíthatunk meg Téged, hogy Atyánk és Urunk, és miközben segítségül hívunk, bennünk él a hitnek az a bizonyossága, hogy olyan közel lehetünk hozzád, mint gyermek az édesapjához, és mint szolga az ő szerető Urához. Arra kérünk, Urunk, hogy adj nekünk ebben a különleges kapcsolatban békességet, figyelmet és közösséget.

Könyörgünk a vezetésedért és Szentlelkedért, hogy imádságunk, igehirdetésünk, énekünk és az egész istentisztelet a Te dicsőségedre történjen. Jézus Krisztusért, a mi győztes Urunkért kérünk. **Ámen.**

Textus: „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.” (Róm 8,38–39)

Ünneplő Gyülekezet, Kedves Testvéreim!

Hadd mondjam el Nektek, hogy nagyon szeretek utazni. Szeretem felfedezni a világot, elsősorban Magyarország tájait, de főként az utazás vonz, az új helyek, számomra addig még ismeretlen vidékek felfedezése.

Mint utazni szerető ember, arra lettem figyelmes, hogy a karácsonyi eseményleírások sorozata tele van utazásokkal. Rögtön ott van Mária és József utazása, akik azért keltek útra, hogy teljesítsék a rendelkezést, ma úgy mondanánk, hogy a jogszabályt, amelyet a Római Birodalom császára, Augustus adott ki, amely tulajdonképpen egy népszámlálási rendelet volt. Mindenkinek a születési helyére kellett menni azért, hogy ott számba vehessék a hatóságok. Mária és József útja nem volt egyszerű, sőt kifejezetten komplikáltnak kellett lennie. Ha más nem is nehezítette az utazásukat, az egészen biztosan nehézséget jelentett, hogy Mária áldott állapotban volt. A galileai Názáretből a júdeai Betlehemig tartó út csaknem

100 km hosszúságú. A terhesség előrehaladott állapotában ezt a távolságot a mai modern autókkal is nehezen lehetne megtenni egy korabeli minőségű úton, de Mária számára nem álltak rendelkezésre kényelmes utazási eszközök, legfeljebb teherhordó állatok. Elképzelhetjük, milyen kétséges volt számukra az utazás sikere, pontosabban az, hogy betegség, rosszullét nélkül tegyék meg azt a hosszú utat. Még a szülés megtörténte is szóba jöhetett, hiszen nem sokkal megérkezésük után Mária megszülte gyermekét, Jézust.

Talán nem volt ennyire veszélyes a másik utazás, de bizonyosan sok veszélyt és rizikót rejtett magában az is, amelyen a napkeleti bölcsek indultak el és érkeztek meg Betlehembe. Képzeljük csak el őket! Messziről, keletről származó tudós főemberek, bölcsek, mágusok lehettek *(a mágus szót azért használom, mert az eredeti görög szövegben is ez szerepel)* akik ismerték az égi jeleket, pontosabban szólva volt egy ősi tudásuk, a csillagászat, és talán a matematika, amelynek segítségével tudták, hogy azoknak a bolygóknak az együtt állása, amelyet betlehemi csillagnak nevezünk, a legjelentősebb történést hirdeti. De ezekből a jelekből csak azok tudtak olvasni, akik rendelkeztek az ehhez szükséges tudással. A napkeleti bölcseknek azonban volt még valamelyük, túl ezen az ősi tudáson, amit ma a racionalisták talán kíváncsiságnak neveznének, a hívők viszont (akik persze lehetnek racionálisak) azt mondanák rá, hogy volt reménységük, volt bizalmuk, volt hitük. Ennek a kettőnek, a reménységnek és hitnek, valamint a tudásnak a találkozása indította őket útra, hogy elmenjenek Izraelbe, a júdeai Betlehembe, mert látták az Ő csillagát, látták az Ő jelét.

Jézus jele később is nagyon fontos lesz az evangéliumi leírásokban, hiszen jeleket és csodákat tett a nép között, és ezekre a jelekre hivatkozott akkor is, amikor Keresztelő János elküldte a tanítványait hozzá, hogy ezt kérdezzék tőle: „Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várunk?” Jézus pedig ezt felelte a tanítványoknak: „vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és siketek hallanak, halottak támadnak fel, és szegényeknek hirdettetik az evangélium, és boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.”

Ma is egy olyan világban élünk, amely jeleket szeretne látni, hogy felébredjen benne a remény. Egy olyan világ részesei vagyunk, amelyben az emberek kézzel fogható jeleket szeretnének megtapasztalni. De ma az emberek nem hinni, hanem tudni akarnak. A 21. században a tudás tapasztalatból ered. Régen azt mondták: hiszem, ha látom! Most ez így hangzik: tudom, ha megtapasztalom, ha átélem, ha birtoklom, ha az ura vagyok, ha az enyém. Ha nem az enyém, hanem a másé, akkor az nem is igaz, vagy ha igaz is, semmi esetre sem lehet helyes. Ennek a gondolatmenetnek a végén a jelek el is veszítik az eredeti

funkciójukat. Vannak, de vagy nem foglalkozunk velük, nem veszünk róluk tudomást, vagy mert értelemmel nem tudunk hozzájuk nyúlni, ezért a lehetetlen kategóriába soroljuk.

Pedig a jelek nagyon fontosak, Kedves Testvéreim, a Szentírás telis-tele van jelekkel, amelyek a Messiásra mutatnak közvetlenül vagy közvetve. Ezeket a jeleket úgy helyezte el Isten a teremtett mindenségben, mint ahogyan az útjelző táblák ott vannak mindenfelé, hogy az utazókat segítsék a tájékozódásban. Ezek a jelek Isten útjelző táblái a keresztyén életben, ezért nem csak hasznos, de szükséges azokra odafigyelnünk. Hasznosak a lelki épülésünkre nézve, mert emlékeztetnek bennünket arra, hogy semmi sem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban.

Ilyen jel ez a mostani karácsony is, hiszen a háború idején is arra emlékeztet minket, hogy olyan Istenünk van, aki megtartja az ígéretét, nem hagy bennünket elveszni, hanem megmutatja a szabadulás útját, hogy olyan életet élhessünk, amelyet Ő szánt nekünk, amikor megformált bennünket. És ez hatalmas vigasztalás akkor, amikor nem tudunk teljes életet élni, mert a háború átírta a terveinket.

De a mi Urunk már látja azt is, amit mi még nem látunk, hogy mi lesz ezután. A betlehemi fényes csillag a születés helyére, az új élet kezdetéhez vezette a napkeleti bölcseket, az idei karácsony csillaga pedig kivezet minket a mostani nyomorúságból, feszültségekből, zaklatottságból, úgy is mondhatnám, segít a külső és belső megújulásban. Abban az esetben, ha a napkeleti bölcsek példáját véve mi is követjük e mostani jelet. És a jelek soha nem tévednek.

Rendkívül érdekesnek tartom a napkeleti bölcsek utazását, bár a bibliai leírás nem sokat mond róla, mégis azt gondolom, hogy tanulhatunk belőle. Egy gondolat erejéig még majd szeretnék visszatérni erre az utazásra, de közben ne feledjük el, hogy Mária és József valamint a napkeleti bölcsek mellett harmadik csoportként ott vannak még a pásztorok is, akiknek a történetét Lukács evangélista írja le.

Róluk sem tudunk sok mindent, azt azonban tudjuk, amit a napkeleti bölcsekről is tudunk, hogy nagyon elszántak voltak. Ők is kaptak egy jelet, angyal jelentette nekik Jézus születését, és ami még ennél is fontosabb, hogy nekik is volt élő reménységük. Hittek abban, hogy valóban a Messiás született meg Betlehemben. Hittek abban, hogy nekik közül van ehhez a Messiáshoz, különben nem indultak volna el az angyali jelenés után azonnal, hogy megnézzék, ami Betlehemben történt. Tőlük is tanulhatunk, mert az ő utazásuk egyik motivációja személyes érintettség volt. Az tesz bennünket is keresztyénné, hogy személyesen

érintettek vagyunk Jézus Krisztus létében. Személyesen neked, nekem mindannyiunknak részünk van az Ő örök életében. A keresztyén életben nem a mi Krisztus-követésünk a lényeg, hanem az, hogy Ő részeltet minket önmagában, engedi, hogy hozzá tartozzunk, hogy közünk legyen hozzá, hogy semmi el ne választhasson minket tőle. Ebben a kapcsolatban nem az „én” a hangsúlyos, hanem az „ő”. Talán éppen ezért nem tudja befogadni ez a világ a Megváltót, mert mi emberek mindig az „én” kiteljesedésére vágyunk, és nem tudjuk elfogadni, hogy Krisztus kész befogadni minket.

A napkeleti bölcsek hosszú utat tettek meg azért, hogy találkozzanak a Messiással. Tulajdonképpen mi is úton vagyunk. A különböző történetek úgy vettek körül minket ebben az elmúlt évben is, mint ahogyan a vonatablakon kitekintve elhalad a táj az utazó mellett. Ez az év meglehetősen zaklatott utazás volt háborúval, politikai csatározásokkal, közösségi és egyéni terhekkal, de végül mégis itt vagyunk. Sajnos sok veszteség ért bennünket.

Elvesztettünk útítársakat, olyanokat, akik meghatározói voltak az életünknek. Véget értek korábbi életszakaszok, többen közülünk talán a munkahelyüket is elvesztették a világméretű infláció következményei miatt. De minden nehézséggel, teherrel és fájdalommal együtt ma megérkeztünk karácsonyba.

A napkeleti bölcsek hosszú utat tettek meg, hogy találkozzanak a Messiással, mert elszántak voltak, hogy meglássák Őt. Mi mennyire vagyunk elszántak abban, hogy ne csak megtörténjen ez a karácsony, hanem olyan találkozásunk legyen Jézussal, amely maradandó, és arra készítet, hogy más úton induljunk tovább?

A legnagyobb utat maga Jézus tette meg hozzánk, hiszen ő otthagyta a menny dicsőségét, emberré lett, hogy találkozhasson velünk, hogy ezután semmilyen hatalom ne választhasson el minket tőle.

Minél nagyobb lesz bennünk a Krisztus, annál kisebb lesz a vágyunk arra, hogy tőle függetlenül éljünk. Az ember első hibája, az első bűneset az volt, hogy függetlenné akarta tenni magát Isten akaratától, engedetlenné vált iránta. Milyen különös és csodálatos az a kép, hogy éppen egy kicsi gyermek születése jelenti ennek a világnak, hogy az Isten viszont nem akar függetlenné válni a világtól, nem akarja magára hagyni a világot és benne az embert. Közel akart jönni, hogy megújítsa, új alapokra helyezze a kapcsolatát, a szövetségét velünk. Ebben a szövetségben, amelyet halála és feltámadása által szerzett, semmi nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.

Ámen.

Imádság: Úr Jézus Krisztus! Csodálatos találkozni Veled. Életet, jövőt meghatározó esemény. Köszönjük, hogy Te magadat adtad e világért, hogy kiengeszteld a mi Atyánkat bűneinkért. Köszönjük, hogy te vagy az út a végestől a végtelenig, a halandótól az örökkévalóig. Kérünk Téged, segíts nekünk, hogy soha ne keressünk üdvösséget másban, sem emberekben, sem egzisztenciában, sem elképzelt jövőben, sem vélt hatalmasságokban, sem emberi hagyományokban, egyedül Benned.

Köszönjük, hogy társunk vagy küzdelmeinkben, amelyeket a világgal, a bűnnel és önmagunkkal vívunk.

Szentlélek Isten! Te láthatatlanul, de nagyon valóságosan jelen vagy az életünkben. Bocsáss meg azért, mert sokszor ezt természetesnek tartjuk, és fel sem tudjuk mérni, milyen nagy ajándék ez számunkra. Ez maga a kegyelem, hogy gondot viselsz ránk, és óvod életünk minden lépését.

Szentháromság Egy Örök Isten! Kérünk Téged, hogy adj nekünk békességet, világosságot és szeretetet, hogy betölthessük a legnagyobb parancsolatot, amelynek gyakorlását ránk bízad. Hadd szeressünk Téged, és hadd szeressük felebarátainkat. Vezess minket, őrizz bennünket, kegyelmezz nekünk!

2022 karácsonyán hálát adunk Neked azért, hogy egy nehéz utazás során megtartottál bennünket. Köszönjük, hogy kedvesek vagyunk számodra. Köszönjük, hogy adsz nekünk mindennapi reményt.

Azokért könyörgünk, akik elvesztették útítársukat ebben a felkavarodott időszakban. Segíts nekik, hogy visszataláljanak hozzád, aki szent és örök vagy. Légy mindannyiunk számára igazodási pont, hogy bármerre is sodródunk, mindig visszatérhessünk a járt útra, a Te utadra.

Adj, kérünk, külső és belső békességet, hogy csendesüljön a vihar, és újra meglássuk a Te csillagodat, hogy vezessen és utat mutasson nekünk.

Kérünk Téged, hallgass meg minket, és a mi könyörgésünk jusson el hozzád!

Ámen!